

Zázrak jedné zahrady

„Ten barák bys měla prodat,“ říkal matčin hlas z telefonu v pauzách mezi jednotlivými dírami na silnici. „Peníze se ti budou v zahraničí hodit. Víš přece, jak je tam všechno drahý.“

Katka si povzdechla. V zahraničí už žila rok a půl. Věděla moc dobře, jak je tam všechno drahé. Jenže skutečnost, že zdělila dům po prarodičích, ještě nebyla zcela schopna zpracovat. Stejně jako se dosud nesmířila s faktem, že její děda už nežije.

Od té chvíle, kdy jí to máme zavolala – bylo to uprostřed velkého mediačního jednání s protistranou – jí za krkem tu a tam lechtal pocit, že selhala, že tam měla pro dědu být.

Poté, co umřela babička, byl děda na dům i na zahradu sám. Zahrada, to bylo jeho. Když ještě Katka žila v Praze, jezdila za dědou každý druhý víkend. Ale když dostala příležitost pracovat v advokátní kanceláři v Berlíně, nemohla to nevířit. Nebo mohla? Cítila, že ačkoliv děda její rozhodnutí bezmezně podporoval, vzdálenost 350 km je odcizila. Oči se jí při té myšlence zalily slzami. Zmateně sáhla po páčce na volant a spustila stěrač.

Vesnice, v níž stál dědův dům, působila poklidně. Bílá škodovka dojela k domu č.p. 235 skoro krokem. Starý klíč se otočil v zámku a branka bolestivě zaskřehotala. Katka se zastavila před hlavním vchodem. Najednou pocítila naději. Co když to všechno bylo pouhé nedorozumění? Co když zaklepe a děda se přišourá v montérkách a s novinami v ruce? Usmála se. Zaklepala. Pak cvakl zámek a Katka vešla dovnitř.

Děda se na ni usmíval z rámečků pověšených v chodbě do kuchyně. Na většině fotek paží objímal babičku; oba krčili oči proti slunci. Prošla do obývacího pokoje, kde ze staré knihovny trčely na všechny strany knihy: herbáře, průvodci všemi ročními obdobími zahrady, příručky pro pěstitele. Na zemi a na stole ležely výstřižky z novin o zvláštních odrůdách rostlin, nebo o pozoruhodně velké zelenině, kterou se zázračně povedlo vypěstovat.

Děda měl přírodu vždycky rád. Jako malé Katce ukazoval obrázky v barevných encyklopediích a četl jí příběhy vědců, kteří objevovali nové rostlinné i živočišné druhy. Přál si, aby šla studovat přírodovědu, jenže Katka nakonec dala na přání svých rodičů a šla na práva. „S tím se vždycky dobře uplatním,“ řekla tehdy dědovi.

Teď procházela potměným přízemím a nacházela další a další nepořádek. Vytrídít a vyházet nepotřebné věci jí bude trvat nejméně týden. Když dokončila prohlídku všech místností, vyšla do zahrady. Na jejím druhém konci se v odpoledním slunci cosi zalesklo. Skleník – dědovo nejmilejší místo. Moc dobře si pamatovala, jak krásné dědovy květiny vždycky byly. Vysokou trávou došla až k malé budově a s očekáváním zatáhla za dvířka. To, co před sebou spatřila, jí na okamžik vzalo dech.

Po celé délce stropu skleníku visely desítky fialových zámočků. Kokony vypadaly křehce, docela jako papír. Záhony pod nimi byly pokryté torzy dlouhých pestrobarevných květín. Katka si je posmutněle prohlížela. Co má teď s tím škůdcem dělat? Najednou jí připadlo, že je toho na ni nějak moc. Otočila se, došla zamknout dům, a pak nasedla do auta.

Trvalo půldruhého týdne, než se Katka znovu odhodlala zajet do dědova domu. Tentokrát se vyzbrojila lepenkovými krabicemi, pytlíky a čistícími prostředky. Na dně igelitové tašky ležel také postřik proti hmyzu.

Když teď Katka odemykala dům, nedoufala už, že by někdo mohl přijít otevřít. Rozložila své věci a odevzdaně se pustila do úklidu.

Právě rovnala část dědových knih do krabice, když se jí zdálo, že koutkem oka zahlédla pohyb. Zaujalo ji to, protože barva, kterou zahlédla, vůbec nesešla ke zbytku trochu mdlého interiéru.

Byl to motýl. Okraje jeho křídel hrály indigově modrou barvou, zatímco jejich vnitřek přecházel od žluto-zlaté po temně fialovou. Katka ten druh neznala. Motýl krátce přešel po okenici, pak se náhle zvedl a zmizel. Katka se bez přemýšlení rozběhla k oknu. Vykoukla ven a nevěříc svým očím, spěchala do zahrady.

Pomalou, docela opatrně, kráčela zahradou, aby nenarušila představení, které se před ní odehrávalo. Okna skleníku zářila barvou stovek motýlích křídel. Motýli se neustále pohybovali – vzlétali, klesali, a pak zase stoupali v dokonalé souhře. Tu a tam škvírou ve dveřích nějaký vyletěl ven, ale nikdy se od skleníku příliš nevzdálil.

Katka mlčky pozorovala tu nádheru, když pod motýlím mračnem na okamžik spatřila zetlelé zbytky dědových květin. Uvědomila si, že děda ty květiny nepěstoval pro sebe, ale pro ně. Věděl, že aby mohlo něco krásného začít, musí něco jiného skončit.

„To nás učí příroda,“ zašeptala Katka a na tváři se jí objevil úsměv. Děda tam stál s ní a také se usmíval. Oba se zaposlouchali do třepotání motýlích křídel.